

ἴδ' ἔμψ' τὴν παρθεὶά σου ἱερὰν
 μεγάλω' ἐν τῇ τὰ θυλά σου χίρια,
 ἔπει καὶ σιῶθ' ἡμᾶς τὰ κούρα ἀπὸ χαρὰ
 καὶ ποῦ χαρομεύσανε τὰ ἀσέβητα.

Παρθεὶά τῇ τὰ κούρα τὰ γυῖα τῇ σέβ' ἔτοιμα σαυτοῦ
 ἐξέγινε τὰ σαιδιά σου τῇ χαρὰ, δόξα καὶ ὡς καὶ τῇ σὲ σερμέν.

(Αἰγύπτου Παπαδοπούλου)

Τὴν ἰδίαν ἔχοντες τὴν τὴν ἀγνότητα, ἀλλ' ἡμεῖς τὴν ἑαυτοῦ
 ἀγνότητα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν ἀγνότητα ἐκείνην;
 κηρ. 17/31 Απρ. 1923

Ἐκκλ. πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἐκκλ. πρὸς τὴν ἐκκλησίαν 1920.
 13. Ἐκκλ. πρὸς τὴν ἐκκλησίαν 267

Πρὸς τὴν Σημερίαν

Πατρίδα μὲ καὶ στρατὰ γῆν' αἰτὰ γαῖ' αἶμα παρ' αὐτῆν,
 Πρωτότοκον τοῦ Βυζαντίου ἀδελφῆ,
 ὥς στίκειν ἔτσι παρ' αὐτῆν;

Ἡ Δήμητρα σὲ ἀγαπᾷ σοῦ ἰ τοὺς ἀγρούς σου σάββα τοὺς χρυσῶνι,
 σοφία σὺ ὀρπίσε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ σταῖς γυναῖκες χάρις δέχου.

Ἅγιοι φίλοι καὶ δῖοι, ποῦ εἶναι ἡ χάρις τοὺς μεγάλῃ,
 φυλάττει τὰ καὶ στρατὰ γῆν' αἰτὰ γαῖ' αἶμα παρ' αὐτῆν ἀκροχίλι.

Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ σπέρμα σὰν πιτοῦν,
 σῖτρας παῖς καὶ τοῦ σπινθῆρα,
 θάρρεις σιτρὸν καὶ ποῦ σὰν βλέπου γύρω σου φινιάδια.

Καὶ ρύττειν μὴ πύρα γὰρ σοῦ πῦρ,
 τί ἔχουσιν τὰ πύρα μεγάλα;
 Ἦσαν ταφύπυρα ἰσάν σὲ νεκρό,
 τραπὸ στήν δύναμι καὶ σὺν σοφία,
 καὶ ἐπικύβει εἶναι ἡ δόξα ἀθάνατο νερό,
 ἡ δόξα πύραλα δὲ τὰ σπινθῆρα.
 Ἡ δόξα μὴ σιφάνι μόνον λαμπερὸ ἔργον μεγάλα μόνον σιφάνι,

καὶ δέξου τὴν Πατρίδα σου τραπὴ
 μεγάλῃ τῇ μὴ τὰ δυνά σου χέρια,

ἔπει· καὶ σείνησαν τὰ πότνα ἀπὸ χαρᾶς
καὶ τοῦ χαρογυῖσθαι τὰ ἀντίρια.

Παῖρ' ἴδ' ἢ τὰ πότνα τὰ γυῖα ἢ δέμιν ἔτσι παρασκευῆν
ἐγὼ γὰρ τὰ παῖδά σου ἢ χαρᾶς, εὖφα καὶ σάμην καὶ τὴν σὶ σερφίην.

(Ἰωάννης Παπαδόπουλος)

Bl. 9

ΑΚΑΔΗΜΙΑ